Де ти була з часів, як біля Трої
Богів звитяжні билися сини?
Навіщо по землі ти ходиш знову?
Ти ж не забула пристрасте палкої,
Що з нею красень той водив човни
В твій край через Кіпрідину намову?
Бо тільки ти, що в неба глибині
Зорею світиш уночі над нами,
Могла збудити світ старий з нестями
Війни плекати хвилі вогняні!

Чи, може, місяцем ти володіла?
Адже тобі Сідон святиню звів,
Де хвиль морських сміялася облава?
І там котрась прислужниця смуглява
Для тебе ткала скарби килимів,
Свого в журбі не кидаючи діла,
Поки притьма зривалася, як знак
За гратами їй подавала варта,
Що кіпріот якийсь, її моряк,
Вернувсь від Калпе і стовпів Мелькарта!

Ні! Ти — Гелена, певно, що це ти!
Для тебе згинув Сарпедон заранні
І цвіт життя Мемнона не дозрів;
Для тебе Гектор у страшнім змаганні
Упав, свій меч не змігши донести
До найгрізніших Іліона днів;
О! Навіть нині блиск твоєї слави
Горить на полі, стоптанім колись,
І воїни у привиді заграви
Твоє ім'я вигукують б'ючись!

Де ти була? В казковій тій країні,
Що Каліпсо смутна в ній мала дім,
Де не бредуть женці на лук роздолля,
Хоч трави там у розквіті ряснім,
А знуджений пастух по дні осінні
Даремно жде, щоб хліб зібрали з поля?
Чи ти знайшла там забуття струмок
І, лежачи при нім, згадки снувала
Про скрегіт зброї, про невпинний крок,
Яким ахейців ринула навала?

Ні, ти була в порожній скелі, там,
Де втечище тривке собі знайшла
Розвінчана Владарка Еруціна.
При ній ти не підводила чола,
При тій, що й нині в Римі на коліна
Стає народ, її уздрівши храм;
Що їй любов не принесла розради
Ніде й ніколи, розпачі самі ж
Для серця, як непогамовний ніж,
Родильні муки, заздрощі і зради.

Цілюще листя лотоса твоя
Держить рука; не відвертайсь від мене,
Допоки літо днів моїх цвіте.
Твоєму диву так скорився я,
Що вміння й славити тебе нужденне
У мене зникло — сил нема на те.
Все ж хай Любов спричинює й затрати.
Хай мруть мої надії і пісні,
Аби лиш ти дозволила мені
В твоєму храмі світлому клячати!

Та ба! Ти не затримаєшся тут,
А, наче птах отой, сонцеві служник,

Що в край летить, де від зими схорона,
Втечеш ти від землі терпінь і скрут
В твердиню, у якій твій рай не зник,
І до рожевих уст Евфоріона.
Так зайдеш ти за недосяжну грань,
А я в садку отруйному корону
Собі сплітаючи з гірких страждань,
Залишусь без любови аж до скону.

Зажди, зажди, Гелено! Зачекай
Хоч на коротку мить отут, благаю,
Хоча б до ранку, поки зникне тінь!
Бо там, де усміху твого розмай,
Ні пекла я не згадую, ні раю,
І лиш для тебе жар моїх молінь:
Хто ще з богів, крім того, що при ньому
Планет потомлених блискучий рух,
Являє чистої любови дух
І в тілі в тебе стрінув розкіш дому?

Не так вродилась ти, як рід жінок,
А, сріблом піни обв'язавши крижі,
З глибин сапфірових спливла, як спів,
І в той же час на сході без хмарок
Зійшла зоря, аби збудити в хижі
На острові твоєму чабанів,
Ти не помреш: твої рожеві п'яти
Минатиме єгипетська змія,
І не забродиться коса твоя
Між маками, щоб сну могил не знати.

Найкраща серед рож, вогню суцвіть!
Кохання крину, башто у блакиті!
Ти нашу тьму осяяти прийшла,
Бо, долею захоплені у сіть,

Бажаннями щоденними прибиті,
В безцільних мандрах, де панує мла,
Розради все якоїсь ми шукали,
Життя своє згубивши до кінця,
Аж храму знов твого не привітали
І слави й усміху твого лиця.